Biuletyn Europejski nr 5 (17)/ 2015*

SPIS TREŚCI

Informacje s. 2

Nowe akty prawne UE s. 3

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE s. 4

- Karta Praw Podstawowych s. 4
- Podatki s. 5
- Cła s. 8
- Ochrona danych osobowych s. 9
- Cudzoziemcy s. 10
- Pomoc państwa s. 10
- Zabezpieczenie społeczne s. 12
- Produkty lecznicze s. 13
- Ochrona środowiska s. 13
- Ochrona zwierząt s. 14
- Postępowanie upadłościowe s. 15
- Telekomunikacja s. 15
- Uprawnienia do kierowania pojazdami s. 17
- Uznawanie kwalifikacji zawodowych s. 17

Orzecznictwo ETPC s. 18

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/biuletyn-europejski.php.

Informacje

- W dniu 22 kwietnia Trybunał Sprawiedliwości UE w odpowiedzi na pytanie prejudycjalne WSA w Krakowie w sprawie I SA/Kr 188/13 wydał wyrok w sprawie C-357/13 Drukarnia Multipress sp. z o.o. przeciwko Ministrowi Finansów w przedmiocie interpretacji art. 2 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (zob. szerzej nt. tego wyroku w niniejszym biuletynie, s. 6).
- Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2015 r. w sprawie T-290/12 Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej Sąd Unii Europejskiej oddalił skargę Polski w przedmiocie stwierdzenia nieważności art. 1 pkt 2–4, 6, 12 i 13, art. 2 ust. 1–3 w związku z art. 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 302/2012 z dnia 4 kwietnia 2012 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady Unii Europejskiej (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw (Dz.Urz. UE L 99, s. 21) oraz załączników I i II do tego rozporządzenia. Rozporządzenie to miało na celu ograniczenie wkładu finansowego UE w pomoc dla grup producentów owoców i warzyw.
- W dniu 23 kwietnia 2015 r. weszła w życie nowelizacja zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z 19 lipca 2007 r. w sprawie utworzenia Zespołu ds. Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wprowadzająca nowe zasady współpracy międzyinstytucjonalnej ws. wykonywania wyroków ETPC. Nowe regulacje (§ 4a i 4b) zarządzenia precyzują zadania ministrów w zakresie przygotowywania tłumaczeń wyroków na język polski oraz opracowywania planów działania i raportów z wykonania wyroków Trybunału.
- 29 kwietnia 2015 r. Komisja Europejska złożyła do Trybunału Sprawiedliwości UE skargi przeciwko Polsce oraz Słowenii w związku z niedopełnieniem obowiązku wdrożenia Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE). Przepisy UE, które powinny zostać wprowadzone do prawa krajowego do dnia 14 lutego 2014 r., mają na celu zapobieganie negatywnemu wpływowi na środowisko lub zmniejszanie wpływu odpadów. Komisja zwróciła się do Trybunału o nałożenie okresowej kary pieniężnej do czasu wdrożenia przedmiotowych przepisów.
- W kwietniu 2015 r. Komisja Europejska wystosowała uzasadnioną opinię do Polski, apelując o zapewnienie prawidłowego wprowadzenia w życie Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (…) (Dz. Urz. UE L 140 z dnia 5 czerwca 2009 r., s. 16), w szczególności w odniesieniu do biopaliw. Bliższe informacje (w języku angielskim) na temat dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii są dostępne na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Energii: http://ec.europa.eu/energy/en/topics/renewable-energy/renewable-energy-directive
- W dniu 5 maja 2015 r. TSUE w oddalając skargi Hiszpanii w wyrokach w sprawach: C-146/13 Królestwo Hiszpanii przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej oraz C-147/13 Królestwo Hiszpanii przeciwko Radzie UE, potwierdził ważność rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. wprowadzającego wzmocnioną współpracę w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej (Dz.Urz. UE L 361, s. 1) (sprawa C-146/13) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 1260/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. wprowadzającego wzmocnioną współpracę w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej w odniesieniu do mających zastosowanie ustaleń dotyczących tłumaczeń (Dz. Urz. UE L 361, s. 89) (sprawa C-147/13).

- W dniu 22 kwietnia 2015 r. w siedzibie NSA z udziałem przedstawicieli najwyższych władz państwowych odbyło się Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA, które przyjęło „*Informację o działalności sądów administracyjnych w 2014 r.*" Jeden z rozdziałów *„Informacji…"* poświęcono stosowaniu prawa UE i EKPC przez NSA i WSA w 2014 r.
- W dniu 23 kwietnia 2015 r. w Dzienniku Urzędowym UE (L 105, s. 1) opublikowano nowy „Regulamin postępowania przed Sądem [Unii Europejskiej]".

Nowe akty prawne UE

- Regulamin postępowania przed Sądem [Unii Europejskiej] (Dz. Urz. UE L 105 z dnia 23 kwietnia 2015 r., s. 1). Regulamin wchodzi w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca po jego opublikowaniu.
- Dyrektywa Komisji (UE) 2015/653 z dnia 24 kwietnia 2015 r. zmieniająca dyrektywę 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw jazdy (Dz. Urz. UE L 107 z dnia 24 kwietnia 2015 r., s. 68). Dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym UE.
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/676 i 2015/677 z dnia 23 kwietnia dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz. Urz. UE L 111 z dnia 30 kwietnia 2015 r., s. 21 oraz s. 68). Rozporządzenia powyższe wchodzą w życie dwudziestego dnia po ich opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/712 z dnia 28 kwietnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 103/2012 dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz. Urz. UE L 114 z dnia 5 maja 2015 r., s. 1). Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy.]

Karta Praw Podstawowych

Wyrok Trybunału z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie C-528/13 Geoffrey Léger przeciwko Ministre des Affaires sociales, de la Santé et des Droits des femmes i Etablissement français du sang

Odesłanie prejudycjalne - Zdrowie publiczne - Dyrektywa 2004/33/WE - Wymagania techniczne dotyczące krwi i składników krwi - Krwiodawstwo - Kryteria kwalifikujące dla dawców - Kryteria wykluczenia stałego lub czasowego - Osoby, których zachowanie seksualne naraża je na wysokie ryzyko nabycia ostrych chorób zakaźnych, które mogą być przenoszone we krwi - Mężczyzna mający stosunki seksualne z innym mężczyzną - Karta praw podstawowych Unii Europejskiej - Artykuł 21 ust. 1 i art. 52 ust. 1 - Orientacja seksualna - Dyskryminacja - Względy uzasadniające - Proporcjonalność.

*) Zakres zastosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą"), w odniesieniu do działań państw członkowskich został określony w jej art. 51 ust. 1, zgodnie z którym postanowienia karty mają zastosowanie do państw członkowskich „tylko w sytuacji, gdy stosują one prawo Unii".

*) Krajowe rozporządzenie ustanawiające kryteria klasyfikacji dawców krwi i wdrażające prawo Unii powinno, spośród postanowień karty, przestrzegać zwłaszcza art. 21 ust. 1 karty, zgodnie z którym zakazana jest wszelka dyskryminacja w szczególności ze względu na orientację seksualną. Postanowienie to stanowi szczególny wyraz zasady równego traktowania, która stanowi ujętą w art. 20 karty ogólną zasadę prawa Unii

*) Trwałe przeciwwskazanie do oddania krwi w wypadku mężczyzny mającego stosunki seksualne z innym mężczyzną, które stanowi ograniczenie w korzystaniu z uznanych w karcie praw i wolności, należy traktować jako przewidziane przez „ustawę" w rozumieniu art. 52 ust. 1 karty. Ograniczenie to respektuje istotę zasady niedyskryminacji oraz nie podważa tej zasady jako takiej, jako że dotyczy jedynie jej ograniczonego aspektu – wykluczenia z oddawania krwi w celu ochrony zdrowia biorców.

*) Zasada proporcjonalności w rozumieniu art. 52 ust. 1 karty w rozpatrywanej sprawie jest przestrzegana jedynie wtedy, gdy wysoki poziom ochrony zdrowia biorców nie może zostać zapewniony przez skuteczne techniki wykrywania HIV, które są mniej restrykcyjne niż stałe wykluczenie z oddawania krwi całej grupy obejmującej mężczyzn mających stosunki seksualne z innymi mężczyznami

*) Punkt 2.1 załącznika III do dyrektywy Komisji 2004/33/WE z dnia 22 marca 2004 r. wykonującej dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie niektórych wymagań technicznych dotyczących krwi i składników krwi należy rozumieć w ten sposób, że określone w tym przepisie kryterium stałego wykluczenia z oddawania krwi odnoszące się do zachowania seksualnego obejmuje przypadek, w którym państwo członkowskie – w związku z panującą w tym państwie sytuacją – przewiduje trwałe przeciwwskazanie do oddania krwi w wypadku mężczyzn mających stosunki seksualne z innymi mężczyznami, jeżeli stwierdzono, na podstawie bieżącej wiedzy oraz aktualnych danych medycznych, naukowych i epidemiologicznych, że takie zachowanie seksualne naraża te osoby na wysokie ryzyko nabycia ostrych chorób

zakaźnych, które mogą być przenoszone we krwi, oraz że – z poszanowaniem zasady proporcjonalności – nie istnieją skuteczne techniki wykrycia tych chorób zakaźnych lub, wobec braku takich technik, metody mniej restrykcyjne niż takie przeciwwskazanie, które zapewniłyby wysoki poziom ochrony zdrowia biorców. Do sądu krajowego należy ocena, czy w rzeczonym państwie członkowskim warunki te są spełnione.

Podatki

Wyrok Trybunału z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie C-76/14 Mihai Manea przeciwko Instituția Prefectului județul Brașov - Serviciul Public Comunitar Regim de Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor

Odesłanie prejudycjalne - Podatki wewnętrzne - Artykuł 110 TFUE - Podatek pobierany przez państwo członkowskie od pojazdów samochodowych przy ich pierwszej rejestracji lub pierwszym przepisaniu prawa własności - Neutralność pomiędzy używanymi pojazdami samochodowymi pochodzącymi z innych państw członkowskich i podobnymi pojazdami dostępnymi na rynku krajowym.

*) Artykuł 110 TFUE należy interpretować w ten sposób, że :

– postanowienie to nie stoi na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie ustanowiło podatek od pojazdów samochodowych obciążający używane pojazdy z przywozu przy ich pierwszej rejestracji w tym państwie członkowskim i pojazdy już zarejestrowane w rzeczonym państwie członkowskim przy pierwszym przepisaniu prawa własności tych drugich pojazdów w tymże państwie,

– postanowienie to stoi na przeszkodzie temu, aby to państwo członkowskie zwolniło z tego podatku pojazdy już zarejestrowane, za które uiszczony został obowiązujący wcześniej podatek, co do którego orzeczono, że jest niezgodny z prawem Unii.

Wyrok Trybunału z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie C-42/14 Minister Finansów przeciwko Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie **(informacja o wydaniu tego wyroku ukazała się w nr 4(16) Biuletynu Europejskiego)*

Odesłanie prejudycjalne - Podatki - Wspólny system podatku od wartości dodanej - Najem nieruchomości - Dostawa energii elektrycznej, energii cieplnej i wody oraz wywóz nieczystości - Umowy pomiędzy wynajmującym a dostawcami tych towarów i usług - Świadczenia na rzecz najemcy uważane za dokonane przez wynajmującego - Dodatkowe opłaty za najem - Ustalenie podstawy opodatkowania - Możliwość włączenia dodatkowych opłat za najem do podstawy opodatkowania usług najmu - Transakcja stanowiąca jedno świadczenie lub kilka niezależnych świadczeń.

*) Artykuł 14 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 24 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w ramach najmu nieruchomości dostawy energii elektrycznej, energii cieplnej i wody oraz wywóz nieczystości, zapewniane przez podmioty trzecie na rzecz najemcy bezpośrednio zużywającego te towary i usługi, należy uważać za dokonywane przez wynajmującego w sytuacji, gdy stroną umów o te świadczenia jest wynajmujący przenoszący jedynie koszty świadczeń na najemcę.

*) Rzeczoną dyrektywę należy interpretować w ten sposób, że najem nieruchomości i związane z nim: dostawa wody, energii elektrycznej, energii cieplnej oraz wywóz nieczystości co do zasady należy uważać za kilka odrębnych i niezależnych świadczeń, które winno się oceniać oddzielnie z punktu widzenia podatku od wartości dodanej, chyba że elementy transakcji, także te wskazujące względy ekonomiczne zawarcia umowy, są ze sobą tak ściśle związane, iż tworzą obiektywnie tylko jedno niepodzielne świadczenie ekonomiczne, którego rozdzielenie miałoby charakter sztuczny.

*) Zadaniem sądu krajowego jest dokonanie niezbędnej oceny przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności, w jakich ma miejsce najem i spełniane są towarzyszące mu świadczenia, a w szczególności przy uwzględnieniu treści samej umowy.

Wyrok Trybunału z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie C-591/13 Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego - Przepisy podatkowe - Odroczenie opodatkowania zysków kapitałowych pochodzących z odpłatnego zbycia niektórych dóbr inwestycyjnych - Pobór podatku - Swoboda przedsiębiorczości - Artykuł 49 TFUE - Artykuł 31 porozumienia EOG - Odmienne traktowanie stałych zakładów znajdujących się na terytorium państwa członkowskiego i stałych zakładów znajdujących się na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego - Proporcjonalność.

*) Przyjmując i utrzymując w mocy system podatkowy przewidziany w § 6b Einkommensteuergesetz (ustawy o podatku dochodowym), który uzależnia możliwości skorzystania z odroczenia opodatkowania zysków kapitałowych wynikających z odpłatnego zbycia dobra inwestycyjnego stanowiącego część majątku stałego zakładu podatnika znajdującego się na terytorium Niemiec od warunku, że te zyski kapitałowe muszą być przedmiotem reinwestycji obejmujących nabycie zastępujących środków stanowiących część majątku stałego zakładu podatnika znajdującego się na tym terytorium, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy art. 49 TFUE i art. 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.

Wyrok Trybunału z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie C-114/14 Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego - Podatek od wartości dodanej - Szósta dyrektywa 77/388/EWG - Dyrektywa 2006/112/WE - Artykuł 132 ust. 1 lit. a) i art. 135 ust. 1 lit. h) - Zwolnienia - Publiczne służby pocztowe - Znaczki pocztowe - Dyrektywa 97/67/WE.

*) Królestwo Szwecji – nie zwalniając z podatku od wartości dodanej dokonywanych przez publiczne służby pocztowe świadczenia usług i dostawy towarów z tymi usługami związanej, z wyjątkiem przewozu osób i usług telekomunikacyjnych, ani dostawy, za cenę równą wartości nominalnej, znaczków pocztowych ważnych w obrocie pocztowym na terytorium krajowym – uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy, odpowiednio, art. 132 ust. 1 lit. a) i art. 135 ust. 1 lit. h) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Wyrok Trybunału z dnia 22 kwietnia 2015 r. w sprawie C-357/13 Drukarnia Multipress sp. z o.o. przeciwko Minister Finansów

Odesłanie prejudycjalne - Podatki - Dyrektywa 2008/7/WE - Artykuł 2 ust. 1 lit. b) i c) - Podatki pośrednie od gromadzenia kapitału - Opodatkowanie podatkiem kapitałowym - Wkłady kapitałowe do spółki komandytowo-akcyjnej - Możliwość zakwalifikowania takiej spółki jako spółki kapitałowej.

*) Artykuł 2 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału należy interpretować w ten sposób, że spółkę kapitałowo-akcyjną prawa polskiego uznaje się za spółkę kapitałową w rozumieniu owego przepisu, nawet jeżeli jedynie część jej kapitału i członków może spełnić przesłanki przewidziane w tym przepisie.

Wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-16/14 Property Development Company NV przeciwko Belgische Staat

Odesłanie prejudycjalne - Podatki - Szósta dyrektywa VAT - Artykuł 11 część A - Zrównanie przeznaczenia towaru z odpłatną dostawą - Przeznaczenie budynku na działalność zwolnioną z podatku VAT - Podstawa opodatkowania w odniesieniu do tego przeznaczenia - Odsetki od kapitału pożyczonego uiszczone w trakcie budowy budynku.

*) Artykuł 11 część A ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że w przypadku takim jak rozpatrywany w sprawie w postępowaniu głównym podstawę opodatkowania do celów obliczenia podatku od wartości dodanej od przeznaczenia w rozumieniu art. 5 ust. 7 lit. b) tej dyrektywy budynku, który podatnik zbudował, stanowi cena zakupu, w momencie tego przeznaczenia, budynków, których położenie, rozmiar i inne zasadnicze właściwości są podobne do położenia, rozmiaru i zasadniczych właściwości rozpatrywanego budynku. W tym zakresie bez znaczenia jest kwestia, czy część tej ceny zakupu pochodzi z zapłaty odsetek od kapitału pożyczonego.

Wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-111/14 GST - Sarviz AG Germania przeciwko Direktor na Direktsia "Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika" Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natisonalnata agentsia za prihodite

Wspólny system podatku od wartości dodanej - Dyrektywa 2006/112/WE - Zasada neutralności podatkowej - Osoba zobowiązana do zapłaty podatku VAT - Nieprawidłowe rozliczenie podatku VAT przez odbiorcę towarów lub usługobiorcę - Objęcie usługodawcy obowiązkiem zapłaty podatku VAT - Odmowa przyznania usługodawcy zwrotu podatku VAT.

*) Artykuł 193 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/88/UE z dnia 7 grudnia 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej jest należy jedynie od podatnika świadczącego usługi w przypadku, gdy świadczenie to jest dokonywane ze stałego zakładu położonego w państwie członkowskim, w którym podatek ten jest należny.

*) Artykuł 194 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/88, należy intepretować w ten sposób, że nie pozwala on organowi podatkowemu państwa członkowskiego na uznanie, że podatek od wartości dodanej jest należny od podatnika, na rzecz którego usługi są świadczone ze stałego zakładu usługodawcy, w przypadku gdy zarówno usługodawca jak i usługobiorca mają siedziby na terytorium tego samego

państwa członkowskiego także w wypadkach, gdy usługobiorca już zapłacił ten podatek w oparciu o nieprawidłowe założenie, że wspomniany usługodawca nie posiada stałego zakładu w tym państwie.

*) Zasadę neutralności podatku od wartości dodanej należy intepretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który dopuszcza, aby organ podatkowy odmówił usługodawcy zwrotu zapłaconego przez niego podatku, podczas gdy usługobiorcy, który także zapłacił ten podatek od tych samych usług, nie przyznano prawa do odliczenia z tego względu, że nie posiadał odpowiedniego dokumentu podatkowego, przy czym prawo krajowe nie zezwala na dokonanie korekty dokumentów podatkowych, w przypadku gdy istnieje ostateczna decyzja w sprawie powstania zobowiązania do zapłaty dodatkowej kwoty podatku.

Wyrok Trybunału z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie C-97/14 SMK kft przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága i Nemzeti Adó- és Vámhivatal

Odesłanie prejudycjalne - Wspólny system podatku od wartości dodanej - Dyrektywa 2006/112/WE - Artykuł 52 lit. c) i art. 55 - Określenie miejsca świadczenia usługi - Usługobiorca zidentyfikowany do celów podatku od wartości dodanej w kilku państwach członkowskich - Wysyłka lub przewóz poza państwo członkowskie, w którym usługa została faktycznie wyświadczona.

Artykuł 55 de dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, gdzie odbiorca usług został zrejestrowany do celów podatku od wartości dodanej jednocześnie w państwie członkowskim, w którym usługi były faktycznie świadczone i w innym państwie członkowskim, a następnie wyłącznie w tym drugim państwie członkowskim oraz gdzie ruchome dobra materialne, które były przedmiotem tych usług zostały wysłane lub przewiezione poza terytorium państwa członkowskiego, w którym usługi te zostały faktycznie wyświadczone nie po wykonaniu tych usług, lecz w następstwie dalszej sprzedaży tych dóbr.

Cła

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-635/13 SC ALKA CO SRL przeciwko Autoritatea Națională a Vămilor - Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Galați i Direcţia Generală a Finanţelor Publice a Municipiului București

Odesłanie prejudycjalne - Wspólna taryfa celna - Klasyfikacja taryfowa - Nomenklatura Scalona - Pozycja 1207 - Nasiona oleiste - Pozycja 1209 - Nasiona do siewu - Pozycja 1212 - Nasiona stosowane głównie do spożycia przez ludzi, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone - Przywóz z Chin surowych nasion dyni w łupinkach.

*) Celem dokonania klasyfikacji taryfowej nasion dyni spornych w sprawie będącej przedmiotem postępowania głównego, sąd odsyłający powinien ustalić, czy nasiona te są stosowane zwykle do uzyskania olejów lub tłuszczy jadalnych albo przemysłowych i nie są objęte pozycjami od 1201 do 1206 Nomenklatury Scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie

nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej, zmienionym, kolejno, rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r. oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1214/2007 z dnia 20 września 2007 r. Jeśli tak, to omawiane nasiona należy zaklasyfikować do pozycji 1207 Nomenklatury Scalonej z tego powodu, że są to nasiona o charakterze oleistym, niezależnie od ich rzeczywistego wykorzystania do uzyskania olejów lub tłuszczy jadalnych albo przemysłowych, do siewu lub do spożycia przez ludzi. W przeciwnym razie wspomniane nasiona będą objęte pozycją 1209 Nomenklatury Scalonej – jeśli miałyby jeszcze zdolność kiełkowania w chwili przywozu, niezależnie od ich rzeczywistego wykorzystania do siewu lub do spożycia przez ludzi, albo do pozycji 1212 Nomenklatury Scalonej – jeśli nie miałyby już zdolności kiełkowania.

Ochrona danych osobowych

Wyrok Trybunału z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawach połączonych C-446/12 do C-449/12 W. P. Willems (C-446/12) przeciwko Burgemeester van Nuth, H. J. Kooistra (C-447/12) przeciwko Burgemeester van Skarsterlân, M. Roest (C-448/12) przeciwko Burgemeester van Amsterdam i L. J. A. van Luijk (C-449/12) przeciwko Burgemeester van Den Haag

Odesłanie prejudycjalne - Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości - Paszport biometryczny - Dane biometryczne -Rozporządzenie (WE) nr 2252/2004 - Artykuł 1 ust. 3 - Artykuł 4 ust. 3 - Wykorzystywanie zgromadzonych danych w celach innych niż wydawanie paszportów i dokumentów podróży - Tworzenie baz danych zawierających dane biometryczne i korzystanie z nich - Gwarancje prawne - Karta praw podstawowych Unii Europejskiej - Artykuły 7 i 8 - Dyrektywa 95/46/WE - Artykuły 6 i 7 - Prawo do poszanowania życia prywatnego - Prawo do ochrony danych osobowych - Zastosowanie do dowodów tożsamości.

*) Artykuł 1 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 444/2009 z dnia 6 maja 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że owo rozporządzenie nie stosuje się do dowodów tożsamości wydawanych przez państwa członkowskie swoim obywatelom, takich jak dowody tożsamości wydawane przez władze niderlandzkie, niezależnie od ich okresu ważności oraz możliwości posługiwania się nimi w charakterze dokumentu uprawniającego do odbycia podróży do innego państwa.

*) Artykuł 4 ust. 3 rozporządzenia nr 2252/2004, zmienionego przez rozporządzenie nr 444/2009, należy interpretować w ten sposób, iż nie wymaga on od państw członkowskich zagwarantowania, że dane biometryczne, które zostały pobrane i są przechowywane zgodnie z przepisami tego rozporządzenia, nie będą pobierane, przetwarzane i wykorzystywanie w celach innych niż wydawanie paszportów lub dokumentów podróży, jako że kwestia ta nie mieści się w zakresie stosowania tego rozporządzenia.

Cudzoziemcy

Wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-38/14 Subdelegación del Gobierno en Gipuzkoa - Extranjería przeciwko Samir Zaizoune

Odesłanie prejudycjalne - Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości - Dyrektywa 2008/115/WE - Normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich - Artykuł 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 - Uregulowanie krajowe przewidujące w przypadku nielegalnego pobytu zastosowanie, w zależności od okoliczności, grzywny albo wydalenia.

*) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1, w związku z art. 4 ust. 2 i 3, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie istnieniu uregulowania krajowego, takiego jak będące przedmiotem postępowania głównego, które w przypadku nielegalnego pobytu obywatela państwa trzeciego na terytorium tego państwa przewiduje, w zależności od okoliczności, czy to nałożenie kary grzywny, czy też orzeczenie wydalenia, których to środków nie można ze sobą łączyć.

Pomoc państwa

Wyrok Trybunału z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie C-690/13 Trapeza Eurobank Ergasias AE przeciwko Agrotiki Trapeza tis Ellados AE (ATE) i Pavlos Sidiropoulos

Odesłanie prejudycjalne - Pomoc państwa - Pojęcie - Artykuł 87 ust. 1 WE - Przywileje przyznane instytucji bankowej - Spółka wykonująca zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych - Istniejąca pomoc i nowa pomoc - Artykuł 88 ust. 3 WE - Uprawnienia sądu krajowego.

*) Artykuł 87 ust. 1 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że zakresem stosowania tego postanowienia mogą być objęte przywileje – takie jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym – na podstawie których bankowi przysługuje prawo do jednostronnego ustanowienia hipoteki na nieruchomościach należących do rolników lub innych osób wykonujących działalność powiązaną z działalnością rolniczą, prawo do prowadzenia egzekucji przymusowej na podstawie zwykłego dokumentu prywatnego oraz prawo do bycia zwolnionym z zapłaty kosztów i opłat z tytułu wpisu tej hipoteki. Zadaniem sądu odsyłającego jest jednak dokonanie oceny, czy sytuacja taka ma miejsce w postępowaniu głównym.

*) Na odpowiedź na pytanie pierwsze lit. a) może mieć wpływ okoliczność, że przywileje – takie jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym – przyznane w krajowych przepisach prawnych niezależnemu bankowi użyteczności publicznej w momencie jego utworzenia ze względu na działalność kredytową dla rolników i specyficzne zadania, jakie zostały mu powierzone, nadal obowiązują po rozszerzeniu funkcji tego banku na wykonywanie wszystkich czynności bankowych i przekształceniu tego banku w spółkę akcyjną. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy w świetle wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych spełnione są cztery kumulatywne przesłanki, które w myśl orzecznictwa Trybunału pozwalają uznać, iż wspomniane przywileje stanowią rekompensatę będącą

świadczeniem wzajemnym za świadczenia wykonane przez ten bank w celu wypełnienia zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych i tym samym unikają zakwalifikowania jako pomoc państwa.

*) Artykuł 87 ust. 1 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że w przypadku gdy przywileje – takie jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym – są objęte zakresem stosowania tego postanowienia, państwo członkowskie, które je ustanowiło, jest zobowiązane zastosować procedurę uprzedniej kontroli przewidzianą w art. 88 ust. 3 WE, pod warunkiem że przywileje te stały się nową pomocą po wejściu w życie traktatu w zainteresowanym państwie członkowskim i że nie upłynął jeszcze termin przedawnienia przewidziany w art. 15 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE], czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

*) Artykuły 87 ust. 1 WE i 88 ust. 3 WE powinny być interpretowane w ten sposób, że jeśli sąd odsyłający stoi na stanowisku, iż w świetle odpowiedzi udzielonej na pytanie drugie sporne przywileje stanowią nową pomoc państwa, jest on zobowiązany odstąpić od stosowania przepisów krajowych, którymi zostały ustanowione takie przywileje, z powodu ich niezgodności z tymi postanowieniami Traktatu.

Wyrok Trybunału z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie C-690/13 Trapeza Eurobank Ergasias AE przeciwko Agrotiki Trapeza tis Ellados AE (ATE) i Pavlos Sidiropoulos

Odesłanie prejudycjalne - Pomoc państwa - Pojęcie - Artykuł 87 ust. 1 WE - Przywileje przyznane instytucji bankowej - Spółka wykonująca zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych - Istniejąca pomoc i nowa pomoc - Artykuł 88 ust. 3 WE - Uprawnienia sądu krajowego.

*) Artykuł 87 ust. 1 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że zakresem stosowania tego postanowienia mogą być objęte przywileje – takie jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym – na podstawie których bankowi przysługuje prawo do jednostronnego ustanowienia hipoteki na nieruchomościach należących do rolników lub innych osób wykonujących działalność powiązaną z działalnością rolniczą, prawo do prowadzenia egzekucji przymusowej na podstawie zwykłego dokumentu prywatnego oraz prawo do bycia zwolnionym z zapłaty kosztów i opłat z tytułu wpisu tej hipoteki. Zadaniem sądu odsyłającego jest jednak dokonanie oceny, czy sytuacja taka ma miejsce w postępowaniu głównym.

*) Na odpowiedź na pytanie pierwsze lit. a) może mieć wpływ okoliczność, że przywileje – takie jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym – przyznane w krajowych przepisach prawnych niezależnemu bankowi użyteczności publicznej w momencie jego utworzenia ze względu na działalność kredytową dla rolników i specyficzne zadania, jakie zostały mu powierzone, nadal obowiązują po rozszerzeniu funkcji tego banku na wykonywanie wszystkich czynności bankowych i przekształceniu tego banku w spółkę akcyjną. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy w świetle wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych spełnione są cztery kumulatywne przesłanki, które w myśl orzecznictwa Trybunału pozwalają uznać, iż wspomniane przywileje stanowią rekompensatę będącą świadczeniem wzajemnym za świadczenia wykonane przez ten bank w celu wypełnienia zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych i tym samym unikają zakwalifikowania jako pomoc państwa.

Zabezpieczenie społeczne

Wyrok Trybunału z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie C-527/13 Lourdes Cachaldora Fernández przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Odesłanie prejudycjalne - Pracownicy płci męskiej i pracownicy płci żeńskiej - Równość traktowania w zakresie zabezpieczenia społecznego - Dyrektywa 79/7/EWG - Artykuł 4 - Dyrektywa 97/81/WE - Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC - Ustalanie wysokości świadczeń - System zaliczania przerw w odprowadzaniu składek - Pracownicy zatrudnieni w niepełnym oraz w pełnym wymiarze czasu pracy.

*) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/9/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, stanowiącym, że przerwy w odprowadzaniu składek, które miały miejsce w okresie odniesienia stosowanym do celów ustalenia wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy, następujące po okresie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, zaliczane są w wysokości obowiązującej minimalnej podstawy składki z zastosowaniem współczynnika obniżającego dotyczącego tego zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, podczas gdy jeżeli takie przerwy następują po okresie zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, nie stosuje się takiego obniżenia.

*) Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze [czasu pracy], zawarte w załączniku do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze [czasu pracy] zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono swoim zakresem stosowania przepisów państwa członkowskiego stanowiących, że przerwy w odprowadzaniu składek, które miały miejsce w okresie odniesienia stosowanym do celów ustalenia wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy, następujące po okresie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, zaliczane są w wysokości obowiązującej minimalnej podstawy składki z zastosowaniem współczynnika obniżającego dotyczącego tego zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, podczas gdy jeżeli takie przerwy następują po okresie zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, nie stosuje się takiego obniżenia.

Wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-382/13 C. E. Franzen i inni przeciwko Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Odesłanie prejudycjalne - Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących - Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 - Artykuł 13 ust. 2 i art. 17 - Praca dorywcza wykonywana w państwie członkowskim innym niż państwo miejsca zamieszkania - Właściwe ustawodawstwo - Odmowa przyznania zasiłku rodzinnego oraz obniżenie emerytury w państwie członkowskim miejsca zamieszkania.

*) Artykuł 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia

2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 18 grudnia 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że osoba zamieszkała w państwie członkowskim, która objęta jest zakresem stosowania tego rozporządzenia, ze zmianami, i na podstawie umowy o pracę dorywczą jest zatrudniona na terytorium innego państwa członkowskiego w wymiarze kilku dni miesięcznie, podlega z tego tytułu ustawodawstwu państwa zatrudnienia zarówno podczas dni, w których wykonuje swoją działalność, jak i podczas dni, w których nie wykonuje tej działalności.

*) Artykuł 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 1992/2006, w związku z art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach rozpatrywanych w postępowaniu głównym nie stoi on na przeszkodzie temu, by pracownik migrujący, który podlega ustawodawstwu państwa zatrudnienia, miał prawo, na mocy ustawodawstwa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, do świadczeń z systemu ubezpieczeń emerytalnych lub zasiłków rodzinnych państwa członkowskiego miejsca zamieszkania.

Produkty lecznicze

Wyrok Trybunału z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawach połączonych C-271/14 i C-273/14 *LFB Biomédicaments SA i inni przeciwko Ministre des Finances i des Comptes publics et Ministre des Affaires sociales et de la Santé*

Odesłanie prejudycjalne - Produkty lecznicze stosowane u ludzi - Dyrektywa 89/105/EWG - Artykuł 6 pkt 3 i 5 - Wykreślenie produktów leczniczych z wykazu leków gotowych, których koszty są pokrywane dodatkowo, oprócz zryczałtowanych kosztów świadczeń szpitalnych - Obowiązek uzasadnienia.

*) Artykuł 6 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych należy interpretować w ten sposób, że obowiązek uzasadnienia przewidziany w pkt 3 i 5 tego artykułu ma zastosowanie do decyzji, która ogranicza warunki zwrotu lub zmniejsza poziom pokrycia kosztów produktu leczniczego poprzez wykluczenie go z wykazu leków gotowych, których koszty są pokrywane w ramach obowiązkowych systemów ubezpieczenia zdrowotnego dodatkowo, oprócz kosztów świadczeń szpitalnych, których pokrycie jest zapewnione w ramach ryczałtów odnoszących się do pobytu i świadczeń zdrowotnych.

Ochrona środowiska

Wyrok Trybunału z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie C-570/13 Karoline Gruber przeciwko Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten i inni

Odesłanie prejudycjalne - Środowisko naturalne - Dyrektywa 2011/92/UE - Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne - Budowa centrum handlowego - Moc wiążąca decyzji administracyjnej o nieprzeprowadzaniu oceny oddziaływania na środowisko - Brak udziału społeczeństwa.

*) Artykuł 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, takiemu jak będące przedmiotem postępowania głównego, na podstawie którego decyzja administracyjna ustalająca, że nie ma obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla danego przedsięwzięcia, posiada moc wiążącą wobec sąsiadów pozbawionych prawa do zaskarżenia tej decyzji administracyjnej, o ile ci sąsiedzi będący członkami „zainteresowanej społeczności" w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy spełniają kryteria przewidziane w prawie krajowym w odniesieniu do „wystarczającego interesu prawnego" lub „naruszenia prawa". Do sądu krajowego należy zbadanie, czy warunek ten jest spełniony w zawisłej przed nim sprawie. Jeżeli ma to miejsce, powinien on stwierdzić brak mocy wiążącej względem tych sąsiadów decyzji administracyjnej o nieprzeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko.

Wyrok Trybunału z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie C-148/14 *Bundesrepublik Deutschland przeciwko Nordzucker AG*

Odesłanie prejudycjalne - Środowisko naturalne - Dyrektywa 2003/87/WE - System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii - Wyznaczenie zakresu obowiązku zwrotu uprawnień - Sankcje - Artykuł 16 ust. 1 i 3.

*) Artykuł 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji [uprawnieniami do emisji] gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do operatora, który dokonuje zwrotu liczby uprawnień do emisji gazów cieplarnianych odpowiadającej podanej w sprawozdaniu ilości emisji z poprzedniego roku, która została poddana kontroli zgodnie z art. 15 tej dyrektywy, w przypadku gdy okaże się, w wyniku dodatkowej kontroli przeprowadzonej przez właściwy organ krajowy po upływie terminu zwrotu, że podano zaniżoną ilość emisji, wobec czego liczba zwróconych uprawnień jest niewystarczająca.

*) Państwa członkowskie powinny ustanowić kary, które można nałożyć w tego rodzaju sytuacji, zgodnie z art. 16 ust. 1 dyrektywy 2003/87, zmienionej dyrektywą 2004/101.

Ochrona zwierząt

Wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-424/13 Zuchtvieh-Export GmbH przeciwko Stadt Kempten

Odesłanie prejudycjalne - Rolnictwo - Rozporządzenie (WE) nr 1/2005 - Ochrona zwierząt podczas transportu - Długotrwały przewóz z państwa członkowskiego do państwa trzeciego - Artykuł 14 ust. 1 - Kontrola związana z dziennikiem podróży przeprowadzana przez właściwe władze miejsca wyjazdu przed rozpoczęciem długotrwałego przewozu - Stosowanie tego przepisu w odniesieniu do odcinka trasy przewozu odbywającego się poza terytorium Unii Europejskiej - Stosowanie norm ustanowionych przez rzeczone rozporządzenie do tego odcinka trasy przewozu.

*) Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego

dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 należy interpretować w ten sposób, iż aby transport wiążący się z długotrwałym przewozem domowych gatunków nieparzystokopytnych innych niż zarejestrowane nieparzystokopytne oraz bydła, owiec, kóz i świń, który rozpoczyna się na terytorium Unii Europejskiej i jest kontynuowany poza jej terytorium, mógł zostać zatwierdzony przez właściwe władze miejsca wyjazdu, organizator przewozu powinien przedstawić dziennik podróży, który – zważywszy na przewidziane ustalenia co do tego przewozu – jest możliwy do zrealizowania i pozwala sądzić, że przepisy niniejszego rozporządzenia będą przestrzegane, w tym w zakresie odcinka trasy tego przewozu przebiegającego na terytorium państw trzecich, przy czym jeśli nie ma to miejsca, właściwe władze mogą wymagać zmiany rzeczonych ustaleń tak, by wspomniane przepisy rozporządzenia były przestrzegane w odniesieniu do całego przewozu.

Postępowanie upadłościowe

Wyrok Trybunału z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie C-557/13 Hermann Lutz przeciwko Elke Bäuerle

Odesłanie prejudycjalne - Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 - Artykuły 4 i 13 - Postępowanie upadłościowe - Wypłata dokonana po dacie wszczęcia postępowania upadłościowego na podstawie zajęcia egzekucyjnego dokonanego przed tą datą - Zaskarżenie w związku z upadłością czynności dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli - Termin przedawnienia, termin na zaskarżenie czynności i termin zawity - Przepisy dotyczące formy w kontekście zaskarżenia czynności w związku z upadłością - Prawo właściwe.

*) Artykuł art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do sytuacji, w której zaskarżona przez zarządcę w postępowaniu upadłościowym wypłata kwoty zajętej w postępowaniu egzekucyjnym przed wszczęciem postępowania upadłościowego została dokonana dopiero po wszczęciu tego postępowania.

*) Artykuł 13 rozporządzenia nr 1346/2000 należy interpretować w ten sposób, że zakres zawartego w tym przepisie uregulowania ustanawiającego wyjątek obejmuje również przewidziane przez prawo, któremu podlega czynność zaskarżona przez zarządcę w postępowaniu upadłościowym, terminy przedawnienia, terminy na zaskarżenie czynności i terminy zawite.

*) Przepisy dotyczące formy istotne dla zaskarżenia czynności w związku z upadłością są – dla celów stosowania art. 13 rozporządzenia nr 1346/2000 – określane przez prawo, któremu podlega czynność zaskarżona przez zarządcę w postępowaniu upadłościowym.

Telekomunikacja

Wyrok Trybunału z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie C-388/13 Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság przeciwko UPC Magyarország Kft

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 2005/29/WE – Nieuczciwe praktyki handlowe – Błędna informacja dostarczona przez przedsiębiorstwo telekomunikacyjne jednemu ze swoich abonentów, która to informacja spowodowała dodatkowe koszty

dla tego abonenta – Uznanie za "praktykę handlową wprowadzającą w błąd".

*) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych") powinna być interpretowana w ten sposób, że podanie konsumentowi przez przedsiębiorcę błędnej informacji takiej jak ta będąca przedmiotem sporu w postępowaniu głównym należy uznać za „praktykę handlową wprowadzającą w błąd" w rozumieniu tejże dyrektywy, chociaż podanie do wiadomości danej informacji dotyczyło tylko jednego konsumenta.

*) Dyrektywa 2005/29 powinna być interpretowana w ten sposób, że w wypadku gdy praktyka handlowa spełnia wszystkie kryteria ustanowione w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, aby można było zakwalifikować ją jako praktykę wprowadzającą w błąd konsumenta, nie zachodzi konieczność zbadania, czy taka praktyka jest również sprzeczna z wymogami staranności zawodowej w rozumieniu art. 5 ust. 2 lit. a) wspomnianej dyrektywy, aby można było ją uznać za nieuczciwą i w konsekwencji za zabronioną na podstawie art. 5 ust. 1 tejże dyrektywy.

Wyrok Trybunału z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie C-3/14 Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej i Telefonia Dialog sp. z o.o. przeciwko T-Mobile Polska SA

Odesłanie prejudycjalne (Sąd Najwyższy) - Sieci i usługi łączności elektronicznej - Dyrektywa 2002/21/WE - Artykuły 7 i 20 - Rozstrzyganie sporów między przedsiębiorstwami udostępniającymi sieci lub świadczącymi usługi łączności elektronicznej - Obowiązek zastosowania procedury przewidzianej w art. 7 ust. 3 - Środek, który może oddziaływać na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi - Dyrektywa 2002/19/WE - Artykuł 5 - Uprawnienia i zakres odpowiedzialności krajowych organów regulacyjnych w odniesieniu do dostępu i wzajemnych połączeń - Dyrektywa 2002/22/WE - Artykuł 28 - Numery niegeograficzne.

*) Artykuł 7 ust. 3 i art. 20 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) powinny być interpretowane w ten sposób, że krajowy organ regulacyjny jest zobowiązany zastosować procedurę przewidzianą w pierwszym z wymienionych przepisów wtedy, gdy rozstrzygając spór pomiędzy przedsiębiorstwami udostępniającymi sieci lub świadczącymi usługi łączności elektronicznej w danym państwie członkowskim, organ ten zamierza nałożyć obowiązki zmierzające do zapewnienia dostępu do numerów niegeograficznych zgodnie z art. 28 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej), a obowiązki te mogą oddziaływać na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.

*) Artykuł 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21 powinien być interpretowany w ten sposób, że każdy środek przyjęty przez krajowy organ regulacyjny w celu zapewnienia użytkownikom końcowym dostępu do numerów niegeograficznych zgodnie z art. 28 dyrektywy 2002/22 oddziałuje na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi w rozumieniu tego przepisu, jeśli środek ten może wywrzeć na tę wymianę

bezpośredni lub pośredni, rzeczywisty lub potencjalny wpływ, który nie jest nieznaczny, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

Uprawnienia do kierowania pojazdami

Wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-260/13 Sevda Aykul przeciwko Land Baden-Württemberg

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 2006/126/WE - Wzajemne uznawanie praw jazdy - Odmowa uznania przez państwo członkowskie osobie kierującej pojazdem pod wpływem środków odurzających ważności prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie.

*) Artykuł 2 ust. 1 i art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy należy rozumieć w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, na którego terytorium posiadacz wydanego w innym państwie członkowskim prawa jazdy przebywa tymczasowo, odmówiło uznania ważności tego prawa jazdy ze względu na zachowanie się posiadacza w sposób noszący znamiona naruszenia na tym terytorium po wystawieniu rzeczonego prawa jazdy i które to zachowanie zgodnie z prawem krajowym pierwszego państwa członkowskiego powoduje niezdolność do kierowania pojazdami o napędzie silnikowym.

*) Państwo członkowskie, które odmawia uznania ważności prawa jazdy w sytuacji takiej jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego, jest właściwe do ustalenia warunków, które posiadacz prawa jazdy musi spełnić, by odzyskać uprawnienie do kierowania pojazdami na terytorium tego państwa. Zadaniem sądu odsyłającego jest zbadanie, czy przez zastosowanie własnych przepisów rzeczone państwo członkowskie nie odmawia w rzeczywistości bezterminowo uznania prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie. W tej sytuacji do sądu odsyłającego należy zweryfikowanie, czy warunki przewidziane w prawie pierwszego państwa członkowskiego nie wykraczają - zgodnie z zasadą proporcjonalności - poza to, co jest odpowiednie i konieczne do realizacji celów dyrektywy 2006/126 polegających na poprawie bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Uznawanie kwalifikacji zawodowych

Wyrok Trybunału z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie C-477/13 Eintragungsausschuss bei der Bayerischen Architektenkammer przeciwko Hans Angerer

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 2005/36/WE - Artykuł 10 - Uznawanie kwalifikacji zawodowych - Dostęp do zawodu architekta - Dokumenty niewyszczególnione w pkt 5.7.1 załącznika V - Pojęcia "przyczyn szczególnych i wyjątkowych" i "architekta".

*) Artykuł 10 lit. c) dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, zmienionej rozporządzeniem Komisji (WE) nr 279/2012 z dnia 6 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że wnioskodawca, który zamierza skorzystać z przewidzianego w rozdziale I tytułu III tej dyrektywy ogólnego systemu uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, powinien oprócz posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji niewyszczególnionego w pkt

5.7.1 załącznika V do wspomnianej dyrektywy wykazać również występowanie „przyczyn szczególnych i wyjątkowych".

*) Artykuł 10 lit. c) dyrektywy 2005/36, zmienionej rozporządzeniem nr 279/2009, należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „przyczyn szczególnych i wyjątkowych" w rozumieniu tego przepisu odnosi się do okoliczności, ze względu na które wnioskodawca nie posiada dokumentu wyszczególnionego w pkt 5.7.1 załącznika V do tej dyrektywy, przy założeniu, iż wspomniany wnioskodawca nie może powołać się na to, że posiada kwalifikacje zawodowe dające mu w rodzimym państwie członkowskim dostęp do zawodu innego niż ten, który zamierza wykonywać w przyjmującym państwie członkowskim.

*) Artykuł 10 lit. c) dyrektywy 2005/36, zmienionej rozporządzeniem nr 279/2009, należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „architekta", o którym mowa w tym przepisie, należy definiować z uwzględnieniem ustawodawstwa przyjmującego państwa członkowskiego, a w następstwie – że niekoniecznie wymaga ono, by wnioskodawca wykazywał się wykształceniem i doświadczeniem, które obejmuje nie tylko czynności techniczne z zakresu planowania i nadzoru budowlanego oraz wykonania obiektów budowlanych, lecz także czynności dotyczące projektowania artystycznego, planowania przestrzeni miejskiej, zarządzania oraz ewentualnie konserwacji zabytków.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

[*) Podstawę opracowania not dotyczących orzeczeń ETPC stanowią noty informacyjne MSZ oraz informacje zawarte w bazie HUDOC]

Wyrok z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie Gawrecki przeciwko Polsce (skarga nr 56713/09)

Art. 5 EKPC – prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego – postępowanie karne – Art. 5 § 3 EKPC – długość tymczasowego aresztu – przewlekłość postępowania sądowego

Skarżący w 2006 r. został aresztowany pod zarzutem molestowania małoletnich. Do 2009 r. sądy krajowe kolejno przedłużały tymczasowy areszt wobec Skarżącego.

Skarżący zarzucił w skardze naruszenie art. 5 § 3 EKPC, tj. nadmierną długość tymczasowego aresztowania.

ETPC przy rozpoznaniu skargi zauważył, że przedmiotem krajowego postępowania karnego był zarzut molestowania seksualnego dwudziestu małoletnich. W tym kontekście ETPC zwrócił uwagę na poważną naturę stawianych zarzutów, grożącą oskarżonemu wysoką karę oraz konieczność zabezpieczenia właściwego przebiegu procesu. Ponadto podkreślił, odwołując się do dotychczasowego orzecznictwa (wyrok ETPC z dnia 4 maja 2006 r. w sprawie Michta przeciwko Polsce, skarga nr 13425/02, § 49), że o ile surowość grożącego wyroku jest relewantnym elementem oceny ryzyka ucieczki lub recydywy, o tyle sama powaga stawianych zarzutów nie może sama w sobie usprawiedliwiać długich okresów tymczasowego aresztowania.

ETPC uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy stosowanie tego środka zabezpieczającego przez łączny okres 3 lat i 2 miesięcy było uzasadnione ryzykiem

utrudniania postępowania oraz koniecznością ochrony interesów pokrzywdzonych małoletnich. Powody te były w opinii ETPC właściwe i dostateczne, by uznać zastosowany środek za usprawiedliwiony.

ETPC dokonał również oceny, czy krajowe organy wymiaru sprawiedliwości dochowały należytej staranności, która wymagana jest być zadośćuczynić standardowi z art. 5 § 3 EKPC (por. wyrok ETPC z dnia 3 października 2006 r. w sprawie McKay przeciwko Zjednoczonemu Królestwu [Wielka Izba], skarga nr 543/03, § 44).

ETPC zwrócił uwagę, że postępowanie przygotowawcze, mimo obszerności materiału dowodowego, zostało zakończone w ciągu 1 roku i 6 miesięcy a Sąd Rejonowy w Kaliszu wyznaczał kolejne rozprawy w krótkich odstępach czasu, co pozwoliło na wydanie wyroku skazującego Skarżącego po 1 roku i 8 miesiącach. ETPC stwierdził, że władze krajowe wykazały "należytą staranność" w prowadzeniu postępowania przeciwko Skarżącemu a długość postępowania przygotowawczego i procesu były usprawiedliwione wyjątkową złożonością sprawy.

ETPC w konsekwencji poczynionych ustaleń stwierdził, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia artykułu 5 § 3 EKPC.

Skarżący zarzucił również naruszenie art. 6 § 1 EKPC, wskazując na przewlekłość postępowania karnego. ETPC nie mógł rozpoznać merytorycznie skargi w tym zakresie, ponieważ Skarżący nie wniósł skargi na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, a tym samym nie wyczerpał dostępnych krajowych środków odwoławczych.

Wyrok z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie Kapetanios i inni przeciwko Grecji (skargi nr 3453/12, 42941/12, 9028/13)

Art. 6 § 1 EKPC – prawo do sądu – przewlekłość postępowania – Art. 13 EKPC – prawo do skutecznego środka prawnego – art. 6 § 2 EKPC – domniemanie niewinności – Art. 4 Protokołu Nr 7 – zasada ne bis in iem – kary administracyjne – postępowanie karne a postępowanie administracyjne (sądowoadministracyjne)

Wobec trzech Skarżących – obywateli Grecji wszczęto postępowanie karne pod zarzutem przemytu. Postępowanie karne wobec Skarżących zakończyło się ich uniewinnieniem.

W tym samym okresie wobec Skarżących wszczęto również postępowanie administracyjne, w konsekwencji którego nałożono na nich kary grzywny (kary administracyjne). Skarżący w odwołaniach podnosili, że sądy administracyjne nakładając kary, nie uwzględniły wyroków uniewinniających wydanych przez sądy karne. Nałożone grzywny zostały utrzymane orzeczeniami greckiego NSA, który w odniesieniu do spraw dwóch Skarżących stwierdził, że odrębność postępowań karnego i administracyjnego skutkuje brakiem związania organów administracyjnych wyrokiem uniewinniającym sądów karnych, natomiast w przypadku trzeciego ze Skarżących, wskazał, że nie doręczył sądowi administracyjnemu w terminie wyroku uniewinniającego sądu karnego.

Skarżący, powołując się na art. 6 § 2 EKPC oraz art. 4 Protokołu Nr 7, podnieśli w skargach do ETPC, że sądy administracyjne nie uwzględniły w ich sprawach wyroków uniewinniających sądów karnych. Jeden ze Skarżących zarzucił również naruszenie art. 6 § 1 EKPP poprzez przewlekłość postępowania oraz naruszenie prawa do skutecznego środka odwoławczego (art. 13 EKPC). Dwoje spośród trzech Skarżących, powołując się na art. 1 Protokołu Nr 1

wskazało, że nałożone na nich grzywny za przemyt były nadmierne i nieproporcjonalne a przez to naruszały prawo własności.

ETPC stwierdził, że kary grzywny (kary administracyjne) nałożone w postępowaniach krajowych miały w istocie charakter sankcji karnych w rozumieniu EKPC, biorąc pod uwagę ich surowość i wysokość (dwu- lub trzykrotność należnego cła) oraz potencjalną surowość kary (maksymalna grzywna mogła wynosić dziesięciokrotność sumy należnego cła), stąd ETPC za dopuszczalne uznał oparcie skarg na art. 6 § 2 i art. 4 Protokołu Nr 7 EKPC, które mają zastosowanie zasadniczo do sankcji karnych. Przy tej okazji ETPC podkreślił zbieżność jego ocen co do rozumienia sankcji karnych z orzecznictwem TSUE (wyrok TSUE w sprawie Åkerberg Fransson, C-617/10).

ETPC odnosząc się do zarzutu naruszenia zasady *ne bis in idem*, wskazał że w rozpoznawanej sprawie wyroki karne uniewinniające oskarżonych stały się ostateczne w trakcie toczących się postępowań administracyjnych, które nie zostały jednak z tego powodu umorzone. Podkreślił, że zarówno postępowanie karne, jak i administracyjne dotyczyły zarzutu przemytu tych samych przedmiotów, popełnionych przez te same osoby, w tym samym czasie. ETPC stwierdził, że zasada ne bis in idem nie byłaby naruszona, gdyby oba rodzaje kar: pozbawienia wolności i grzywny były częścią tego samego postępowania sądowego lub gdyby sąd karny zawiesił postępowanie po wszczęciu postępowania administracyjnego, a następnie je umorzył po utrzymaniu przez sąd administracyjny nałożonych grzywien. Wobec niespełnienia powyższych warunków, ETPC stwierdził naruszenie zasady *ne bis in idem*.

W zakresie dotyczącym zarzutu naruszenia zasady domniemania niewinności (art. 6§ 2 EKPC), ETPC stwierdził naruszenie EKPC, ponieważ sądy administracyjne w istocie przyjęły, że Skarżący popełnili przestępstwo przemytu, pomimo prawomocnego uniewinnienia ich od tego zarzutu przez sąd karny. ETPC przypomniał, że jednym z celów tej zasady jest ochrona jednostki, wobec której zapadł uniewinniając wyrok karny lub wobec której umorzono postępowanie karne, przed traktowaniem jej przez funkcjonariuszy i organy władzy publicznej jak osoby winnej zarzucanych jej czynów.

ETPC w odniesieniu do jednego ze Skarżących, wobec ustalenia, że postępowanie w jego sprawie w trzech instancjach sądowoadministracyjnych trwało łącznie 22 lata, stwierdził przewlekłość postępowania w rozumieniu art. 6 § 1 EKPC.

ETPC nie rozpoznał merytorycznie zarzutu dwóch spośród trzech Skarżących co do naruszenia art. 1 Protokołu Nr 1 do EKPC, ponieważ jeden z nich w ogóle nie podnosił nadmiernej wysokości grzywien w toczącym się postępowaniu sądowoadministracyjnym a drugi wprawdzie ów zarzut podnosił, lecz nie na etapie skargi kasacyjnej. Stąd ETPC uznał, że Skarżący w powyższym zakresie nie wyczerpali dostępnych krajowych środków odwoławczych.